

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

СЕКРЕТ ЩАСТЯ

Українці входять до десяти найщасливіших націй світу. Про це свідчать дані міжнародного опитування Gallup International, яке в Україні проводили фонд «Демократичні ініціативи» та КМІС. Як змінити тенденцію? Як бути щасливими?

Це не нове запитання. Книга Псалмів, написана приблизно 3000 років тому, починається саме з цього: «Блажен муж (тобто людина взагалі)...» Інший варіант перекладу цього слова – «щасливий».

Хочете щасливого життя? Послухайте мудрість цього псалма – відповідь може вас здивувати. «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Псалмів1:1-2).

Нехай вас не вводять в оману простота цього Псалма. Це глибока мудрість, здатна принести радість, якої так жадають наші душі.

Розміркуйте над Святим Письмом

Два перші рядки Псалма є паралельними. Насолоджуватися Законом Господа – означає роздумувати над ним день і ніч. Це завдання! Але чи потрібно для цього стати ченцем? Або цілий день вивчати Боже Слово і більше нічого не робити?

Коротка відповідь – ні. Ми повинні радіти пізнанню Божого Слова, і один зі способів зробити це – виділити час для його вивчення. Якби ви витрачали на

одну годину менше на день на новини і на одну більше на Боже Слово, майже напевне ви були би щасливішими.

Псалом 1 спонукує нас зробити роздуми над Біблією повсякденною справою. Наприклад, коли ви бачите прекрасну квітку, ви можете зупинитися і подякувати Богу, згадавши слова апостола Якова, що все добре походить від Бога (Якова 1:17). Коли стикаєтеся з якоюсь дилемою, можете просити в Бога мудрості, оскільки прочитали, що Він любить її давати (Якова 1:5). Боже Слово – це джерело радості.

Дивіться на Христа

Наша культура говорить: слідуй за своїм серцем, живи справжнім життям, ти – найголовніший... Такі банальності означають, що ключ до щастя міститься всередині нас. Але Псалом 1 не погоджується. Ключ до щастя не всередині – він поза вами. Ключ до щастя – у Бозі та Його Слові.

Ми купилися на брехню, що Божий Закон утискує нас у прагненні бути щасливими. Так чи інакше, ми всі так живемо. Але правда полягає в тому, що Закон Божий і є ключем до нашого щастя.

Хочете щасливого життя? Покладіть всю свою надію на Христа. Практикуйте покаяння. Прагніть жити в покорі Богові.

Бог забезпечує наше щастя

Бог дав нам ключ до щастя. На жаль, ми часто відкидаємо цей ключ, натомість насолоджуємось собою та своїм гріхом. Ми не заслуговуємо бути щасливими ні в цьому житті, ні в наступному. Ми заслуговуємо на загибель у день Божого суду (Псалом 1:5-6).

Але добра новина полягає в тому, що є Той, Хто ніколи не грішив і повністю насолоджувався Законом Господа, виконавши його до останньої йоти.

Ісус Христос вирішив зайняти наше місце і прийняти Божий суд, на який ми заслужили. Він постраждав, помер і воскрес, щоб тепер ми могли вистояти на суді – не завдяки своїм власним заслугам, а завдяки Його досконалій праведності. Наша вічна радість забезпечена Його жертвою.

Щасливий той, чия насолода – у Законі Господньому і в Господі Законі.

Девід ШУМАН.

Від редакції: У часи воєнних лихоліть, які переживає нині Україна, ці настанови можуть здатися недоречними і недовірними. Але це не так. Більше того, саме Бог день за днем і крок за кроком дарує нам перемогу (інакше задум агресора про два-три дні справдився б). І лише Боже Слово може зміцнити нашу віру і додати надії. Єдине, що змінилося у наших реаліях, – це сама концепція щастя. Для більшості українців бути щасливими нині – це насамперед жити в вільній і незалежній Україні. Країні, в якій панує Ісус.

РЕЛІГІЙНІ ФАНАТИКИ

Хтось сказав, що посвячений християнин готовий померти за Христа, а релігійний фанатик – убити заради Христа. Справді, є різниця, і межа її – у тому, як ми ставимося до людей. Виявляється, людина не навислицтво може мати релігійне забарвлення. Ісус одного разу сказав: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те стається, то робите його сином геєнни, вдвоє гіршим від вас!» (Матвія 23:15).

Чому навірнена через фарисеїв у юдейську віру людина стає, за словами Ісуса, гіршою за них аж удвоє? Чи вчення фарисеїв було настільки згубним, що новонавернені ставали на шлях смерті?

Ні, справа в іншому. Промовляючи до народу, Христос сказав про фарисеїв: «Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять вони та не роблять того!» (Матвія 23:3). Отже, згубний шлях фарисеїв полягав не в їхньому вченні, а в їхній поведінці, способі життя, ставленні до людей.

Фарисейство – це сектантська закваска, що спонукує людину до мислення «кошерне – некошерне» щодо людей. Наші – не наші. Правильні – неправильні. Чисті – брудні. Гідні – негідні. Ось чому вони гидливо дивилися на Христа, коли грішниця торкалася Його, або коли Він їв з митниками й грішниками, або коли в притчах ставив за приклад самарян.

Вони хотіли побити Його за те, що Він уздоровив у суботу. Закон, або, краще сказати, їхнє уявлення про Закон було для фарисеїв вищим і важливішим за людяність.

відвертали від своїх близьких і рідних. Вони починали любити Закон, але ненавидіти людей.

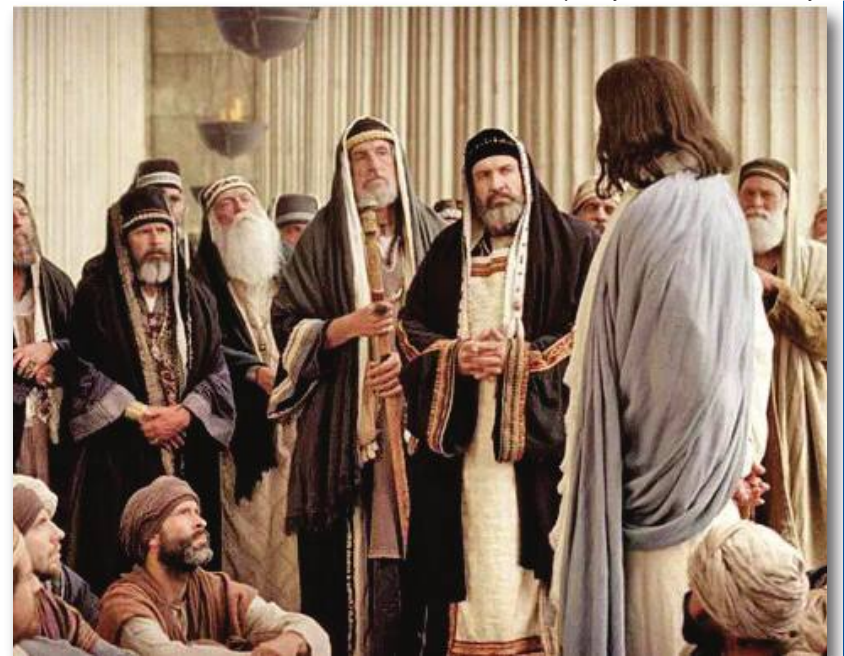
Ось чому гірші удвоє.. Не може не бути такою людиною, яка не просто вірить, а вірою діє: зраджує, принижує, підноситься, стереже одяг людини, котру побивають камінням, і дивиться на «невірного» з презирством.

Христос сказав берегтися від закваски фарисейської. А це означає, що спокуса поставити релігійну систему вище за людину була в апостолів, є вона і в нас.

Ніяка церковна система не може бути вища за особистість. Любить людей, не відправляйте їх у своїй свідомості до нижчої касті тільки через те, що вони вірять не так, як ви.

Церковна система може вкрасти людяність, якщо вона, як і фарисейська, стоїть вище за людину, якщо за похід парафіянина в іншу церкву його викликають на килим, якщо ти перестаєш підтримувати звичайні, невинні світські розмови, якщо ти, приходячи на день народження до невіруючого друга, хочеш більше спасти його, аніж привітати.

Релігійні фанатики відправляють тебе в пекло, не вірять у твоє спасіння, гиду-

Коли був зцілений сліпонароджений, батьки прозрілого боялися бути відлученими від синагоги. Це і є закваска духа страху, обмеженості та безвиході. Навернені в юдейську віру язичники ставали гіршими за фарисеїв, бо вони переставали бачити в людині людину,

ють спілкуванням з тобою, якщо ти належиш до іншої конфесії. Вони замкнуті у своїй запеклій релігійній субкультурі і бояться дружби з інакодумцями. Необхідно долати це, тому що Ісус, наш Начальник і Творець віри, не був таким.

slovoproslovo.info

БОГ - ЦЕ НАДІЯ

СТОР. 3

БІБЛІЯ ПРО ПОМСТУ

СТОР. 4

СТОР. 5 **БІБЛІЯ АМОРАЛЬНА!**

СТОР. 6 **ПРО БОЖУ ЛЮБОВ, ПУТІНА ТА ДИЯВОЛІВ**

"Найперше майте щиру любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів!" (1 Петра 4:8)

7 ДУХОВНИХ ЗАКОНІВ З БІБЛІЇ, ЯКІ ЗДАТНІ ЗМІНИТИ ЖИТТЯ

Усе фізичне в цьому світі існує як наслідок того, що відбувається у світі духовному.

Є певні закони, за якими все існує і рухається. Знаєте ви про ці закони чи ні, вірите чи не вірите, вони все одно існують, функціонують і постійно впливають на вас.

Хочете бути успішними і гармонійними? Бачити добрі зміни? Тоді дізнайтеся про духовні закони і обов'язково дотримуйтеся їх.

Закон сіяння і жнив

«Не обманюйте себе: Бог осміяний бути не може. Що посіє людина, те й пожне» (Галатів 6:7).

Це один із найважливіших і найголовніших духовних законів. Він також відомий як «закон причини і наслідків». Що б ми не зробили або не сказали, це неодмінно до нас і повернеться. Інакше не буває. Якщо ви постійно сієте негатив – чекайте такого ж врожаю. Але якщо ви несете людям щастя, мир і любов, ви обов'язково це пожнете!

А найдивніше – що плід завжди більший за розмірами, ніж посіяне насіннячко. Подарувавши комусь усмішку, ви отримуєте гарний настрій на цілий день. Якщо ви пожертвуєте хоч якийсь дріб'язок, вам обов'язково повернуться фінанси, але в більшому розмірі. Це працює! Просто варто переглянути, яке насіння ви сієте як на емоційному, так і фізичному рівнях.

Закон створення

«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий» (Буття 1:27).

Бог – Творець людей. І в кожному людину Він заклав здатність творити. Спочатку ви створюєте щось в думках, а потім у фізичному світі. Ви думаєте щось, виношуєте ідею і потім втілюєте її матеріальним способом! Тому дуже важливо стежити, про що ви думаєте.

За науковими підрахунками, протягом дня в голові людини проноситься близько 10 000 думок! Як з них ви використовуєте для творення чогось корисного для себе і світу?

А якщо ви постійно прокручуєте в голові негатив, не дивуйтеся, що у вашому житті лише провали.

Закон смирення

«Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать» (Якова 4:6).

Іноді, щоб рухатися далі, потрібно просто впоритися і заспокоїтися. Найчастіше тільки в спокої можна знайти правильне рішення і напрямок для подальшого шляху. Дуже часто в гонитві за якоюсь метою ми віддаємо самих себе, боремося, йдемо напролом, але в підсумку

згораємо фізично й емоційно, не досягнувши навіть соті частини бажаного. Неможливо досягти всього і завжди. Це гордість і марнославство. Такі люди натикаються на опір божественної підтримки. Просто змириться з тим, що ви не всемогутні і отримаєте благодать (тобто незаслужене добро) сповна для свого життя.

Закон подяки

«За все дякуйте, бо така про вас воля Божа» (1 Солунян 5:18).

Ви прокинулися сьогодні вранці? Дякуйте! У вас є дах над головою і їжа? Це прекрасно! Ваші мрії збуваються? Чудово! Але навіть якщо щось пішло не так, знайдіть те, за що ви можете бути вдячними. Вчіться знаходити щастя в дрібницях! Це дуже підтримає вас у важкі часи і допоможе пережити їх з мінімальними втратами.

Закон любові

«Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто гонять вас» (Матвія 5:44).

Так, це дуже нелегко! Іноді навіть здається, що неможливо! Але ви навіть не уявляєте, які чудеса відбуваються, коли ми широко прагнемо дарувати добро тим, хто цього взагалі не заслужив!

Закон прощення

«Прощайте, і будете прощені» (Луки 6:37).

Сила прощення – одна з найсильніших. Прощаючи комусь, хто вас реально образив, ви скидаєте вантаж, який заважає вам самим рухатися далі і бути щасливими. Є чудова фраза: «Непрощення подібне до того, що ти випив склянку отрути і чекаєш, поки помре твій суперник».

Кому гірше? Вам чи тому, кому ви не можете пробачити? Буває, що ви тримаєте на людину образу, а вона взагалі не підозрює про це, живучи собі щасливо. Тому простіть і живіть щасливо й ви!

Закон віри

«А віра то підстава сподівано-го, доказ небаченого» (Євреїв 11:1).

Те, чого ви очікуєте в житті – це те, у що ви вірите. Те, у чому ви впевнені, навіть ще не бачачи. І це дуже просто.

Тому довіряйте Богові, вірте в Його Слово – бо воно повне істини.

У СОБОРІ СВЯТОЇ СОФІЇ ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ І РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ПРОВЕЛА МОЛИТОВНИЙ ЗАХІД

28 липня з нагоди Дня української державності Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій провела молитовний захід «Благословення України» в соборі Святої Софії в Києві.

Значачється, що молитви за Україну та слова благословення промовили Блаженніший митрополит Київський і всієї України Епіфаній,

глави та представники християнських Церков нашої держави, представники єврейської та мусульманської спільнот.

У молитві взяли участь всі члени Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій.

Учасники молитовного заходу підкреслили: «Ми різні, але ми разом, ми – українці».

Наприкінці заходу прозвучав духовний гімн «Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни!».

Facebook УЦХВС.

БЛАЖЕННИЙ, ХТО ПРАГНЕ

Ісламістські бойовики напали на християнське село Мемба в провінції Нампула на півночі, обезголовивши одного з жителів. Цей напад терористів, пов'язаних з угрупованням «Ісламська держава» (ІДІЛ), – перший за останні роки в цій провінції.

ІДІЛ також взяла на себе відповідальність за обезголовлення кількох християн під час рейдів у Нампаді, провінція Кабу-Делгаду, що на півночі від Нампули.

Цю провінцію назвали «землею страху» через жорстоке насильство, що панує там щодо християн та поміркованих мусульман.

Обезголовлення, здирання шкіри та відрубання кінцівок у жертв – типові методи цього угруповання. Як сказав один експерт, «те, що вони творять із людьми, яких захоплюють та вбивають, я ніколи не бачив ніде в Африці».

Наприкінці 2021 року спільні сили Мозамбіку, Руанди та Південної Африки почали відтиснути ісламістів. Проте нині активність ісламістів, схоже, посилюється.

У грудні в районі Макомія в провінції Кабу-Дельгаду ісламісти викрали та обезголовили пастора, а потім наказали його дружині віднести його голову до місцевої поліцейської дільниці та повідомити про вбивство.

Просімо Господа, щоб Він захистив Свій народ на півночі Мозамбіку. Молімося, щоб Бог зруйнував плани терористів і щоб у цьому регіоні запанували мир та стабільність.

УРЯД КИТАЮ ЗНИЩИВ ЦЕРКВУ ЗА ОПІР ВИМОГАМ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ

Влада китайської провінції Хебей знищила підпільну католицьку церкву після того, як її лідер відмовився підкоритися комуністичному режиму країни.

Як повідомляє Радіо Вільна Азія, підпільна католицька церква збиралась в тимчасовій споруді в селі Ютун району Луанчен міста Шицзячжуан.

Після того, як спільнота не підкорилась вимогам Китайської католицької патріотичної асоціації, санкціонованої державою організацією, яка дає президенту Сі Цзіньпіну контроль над парафіянами в комуністичній країні, влада зруйнувала церкву, а лідер церкви Дон Балору перебуває у лікарні.

Католицькі церкви, як і всі молитовні будинки в країні, можуть функціонувати в Китаї, лише якщо вони зареєстровані комуністичним урядом і знаходяться під його контролем.

У Китаї існує п'ять контрольних

органів: Буддистська асоціація Китаю, Китайська даоська асоціація, Ісламська асоціація Китаю, Протестантський патріотичний рух трьох самовіств і Китайська патріотична католицька асоціація.

Як повідомляє CBN News, віруючих, змушують переписувати Писання крізь призму комунізму. Тодд Неттлтон, речник організації Voice of the Martyrs, сказав: «Це проєкт, який Комуністична партія Китаю оголосила в 2019 році. Тоді вони сказали, що це буде приблизно 10-річний процес... щоб випустити новий переклад Біблії».

slovoproslovo.info.

ЖОРСТОКІ ГОНІННЯ НА ХРИСТІЯН ТРИВАЮТЬ У ПРОВІНЦІЇ НГЕАН У В'ЄТНАМІ

У центральній провінції В'єтнаму офіційні особи, які змагаються між собою за створення «зон, вільних від християн», діють «без совісті чи гуманності», наче вони перебувають в іншій країні, кажуть християнські лідери.

Влада чинить величезний тиск на родичів-анімістів, щоб вигнати християн з їхніх домів, із сім'ї без засобів існування – лише з одягом на спині. Тоді чиновники вмивають руки й кажуть, що ці безчинства суто сімейні.

Єдиним виходом для християн-порушників є зречення та повернення до анімістичних практик релігії їхніх предків. Більшість рішуче відмовляються відмовитися від своєї віри, яка, як вони

свідчать, звільнила їх від демонічного гніту.

Найбільше страждають переважно члени ще не визнаної юридично В'єтнамської місіонерської

Церкви Доброї Новини (VNGNMC) та офіційно визнаної Євангельської церкви В'єтнаму-Північ (ECVN-N).

christianpost.com.

ЩО КАЖЕШ ТИ?

Реакція на слова, звернені до нас, значною мірою залежить від того, хто саме до нас говорить. Шкільний вчитель, батьки, проповідник, керівник по роботі, співпрацівник, знайомий, сусід, друг тощо матимуть різний вплив на нас навіть в аналогічних випадках.

Коли із владою та силою почав говорити Ісус Христос, то люди, які звикли бачити в Ньому лише сина Йосипа та Марії, задалися запитаннями: «Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його – Яків, і Йосип, і Симон та Юда? І чи ж сестри Його не всі з нами? Звідки ж Йому все оте? І вони спокушались Ним» (Матвія 13:54-57). Люди не сприймали Його слів належно, бо не розпізнали в Ньому Сина Божого.

Про абсолютно протилежну реакцію на почуті слова говорить інший випадок: «Дня ж призначеного Ірод убрався в одежу царську, і на підвищенні сів та й до них говорив. А натовп кричав: «Голос Божий, а не людський!» І ангел Господній уразив знезацька його, бо він не віддавав слави Богові. І черва його з'їла, і він умер» (Дії 12:21-23). Вони зреагували на

слова Ірода як на Божі лише через те, що він був царем. Їхнє уявлення про Бога збіглося з тим, що вони бачили в особі царя.

Послання до семи церков, записані в Об'явленні, починаються одними і тими ж словами: «Оце каже...», за якими стоїть визначення Того, Хто звертається: «Той, Хто тримає сім зір у правиці Своїй, Хто ходить серед семи свічників золотих», «Перший й Останній, що був мертвий й ожив», «...Хто має меч обосвіченого», «Син Божий, що має очі Свої, як полум'я огняне, а ноги Його подібні до міді», «...Той, Хто має сім Божих духів і сім зір», «Святий, Правдивий, що має «ключі Давидового, що Він відчиняє, – і ніхто не зачинить, що Він зачиняє, – і ніхто не відчинить», «Свідок вірний і правдивий» (Об'явлення 2:1 – 3:17).

Як бачимо, у кожному з послань Бог називає Себе по-різному. І це не випадково. Важливо лише зрозуміти, чому. Кожна з церков, яким адресувалась послання, мала свої характерні ознаки, особливості, переваги, потреби і труднощі. Бог загострював їхню увагу на тому, Хто, власне, звертається із посланням. Це повинно було допомогти їм усе правильно сприйняти.

У листі до Лаодикійської церкви читаємо: «Оце каже Амінь, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива: Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби ти холодний чи гарячий ти був! А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з своїх уст. Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти

нуждений, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об'явлення 3:14-17).

Хто краще може викласти стан справ, як не очевидець. Церква в Лаодикії мала своє власне бачення, розуміння, оцінку своєї поведінки. А Господь зробив Свій висновок: «Бо ти кажеш... А не знаєш». І Він висновує це як «Свідок вірний і правдивий».

Важливо й нам розуміти, що інколи думати і говорити можна одне, а насправді все зовсім не так. Можна бути впевненим і переконувати інших, що ти не завинив перед Богом, але ось істина: «Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди» (1 Івана 1:8).

Пізнання Бога супроводжується виконанням Його волі, вираженої у заповідях. Тому «хто говорить: «Пізнав я Його», але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди» (1 Івана 2:4). Апостол зазначає, що якщо ти кажеш, що пізнав Бога, але не виконуєш Його волю, то ти обманюєш.

Господь покликав нас до спільності із Ним, про яку найяскравіше свідчить гідне християнське життя: «... хто каже, що в Нім пробуває, той повинен поводитись так, як поводився Він» (1 Івана 2:6).

Ісус навчав: «Я світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Івана 8:12). Покликання віруючої людини – ходити у світлі та бути світлом для світу. Проте «хто

говорить, що він пробуває у світлі, та ненавидить брата свого, той у темряві досі» (1 Івана 2:9).

Віра в Бога, безумовно, знаходить своє вираження у молитві до Нього. Тому апостол Павло вказує на надзвичайно важливе значення слів, якими потрібно визнавати Ісуса за Господа. Він писав: «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведності, а устами сповідуємо для спасіння» (Римлян 10:9-10). Визнання Ісуса Господом має підтверджуватися нашим праведним життям, яке свідчить про віру у Його воскресіння.

Адже ще Своїх сучасників Ісус навчав: «Не кожен, хто каже до Мене: Господи! Господи! увійде в Царство Боже, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм чудеса великі творили?» І їм оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас» (Матвія 7:21-23).

Нам варто задуматися над тим, що ми говоримо про своє християнське життя, як виражаємо словами свою віру та своє ставлення до Бога і що про це каже Він. Адже наші твердження, а Його висновки є вирішальними в стосунках із Ним.

Ігор КРОЩУК.

ВІРНИ ЧИ ВСЕЩЕ НІ?

Багато людей вважають що вірять в існування Бога, але якщо спитатися їх, чи довіряють вони Йому, то навряд чи почуємо з їхніх вуст ствердну відповідь. А відсутність такої довіри Богу, відповідно до Біблії, не можна вважати вірою. Віра, «яка діє любов'ю» (Галатів 5:6), змінює людину, робить її дійсно кращою в усіх сенсах. А віра просто як факт визнання буття Творця не є вірою в біблійному розумінні. У тій самій Біблії сказано: «... біси вірують і тремтять» (Якова 2:19), але попри цю віру-знання все одно залишаються бісами.

Ці ґрунтовні речі добре відомі багатьом вірним, часто до такої міри, що вони банально про них забувають. Як забувають і про те, що це є незвіданою таємницею для людей світу цього, що не просвітлених Божою благодаттю. Людей, які вважають, що вірять у Бога, і які бувають край спантеличеними, коли вірні намагаються довести, що це твердження не відповідає дійсності.

Що робити вірним у такій ситуації, як довести людям, що доки вони не покаються, доки щиро не повернуться до Бога, доки Він Сам не введе їх у коло вірних, їх не можна вважати віруючими, відродженими людьми в біблійному розумінні?

Непросте запитання, якщо до

того ж зважати на біблійне попередження: «Душевна людина не приймає того, що від Духа Божого, бо вона вважає це безумством; і не може зрозуміти, тому що про це треба судити духовно. Духовний же судить про все, а про нього ніхто не може судити. Бо хто пізнав розум Господній, щоб міг пояснити його? А ми маємо розум Христів» (1 Коринтян 2:14-16).

Що робити? Звертатися до Христових притч та порівнянь. Наприклад: «Усяке добре дерево і плоди добрі родить, а погане дерево і плоди погані родить. Не може дерево добре плоди погані родити, ні дерево погане плоди добрі родити. Всяке дерево, що не дає плоду доброго, зрубують

і у вогонь кидають. Тож за їхніми плодами пізнаєте їх» (Матвія 7:17-20).

Це порівняння можна застосувати до самих людей, які вважають себе «віруючими» і в цілому «непоганими» (звісно, лише у світському розумінні) людьми. Якщо так, то нехай перевірять свої справи власним сумлінням, нехай пригадають, скільки добра вони останнім часом принесли ближнім. Насамперед, мало знайомим, адже, як запевняє Спаситель: «І коли ви любите тих, хто вас любить, яка вам за те дяка? Бо і грішники люблять тих, хто їх любить. І якщо ви робите добро тим, хто вам робить добро, яка вам за те дяка? Бо і грішники те саме роблять. І коли позичаєте тим, від кого сподіваєтесь одержати, яка за те вам дяка? Бо і грішники позичають грішникам, щоб стільки ж одержати» (Луки 6:32-34).

Як вам така постановка питання? Напевно, люди будуть здивовані дізнавшись, що біблійні стандарти святості значно перевищують їхні стандарти. А про любов до ворогів краще не згадувати, хай люди спочатку попрацюють в любові до ближніх, яка полягає в конкретних справах, а не просто в благих намірах і побажаннях.

Але це ще не все, це лише початок – людина справді починає задумуватися над своїм життям і місцем у ньому лише тоді, коли усвідомлює, що без Бога вона не здатна робити нічого (Івана 15:5). Так, це буває шоком для людини і водночас її прозрінням.

І саме з цього прозріння, фактично, починається її нове, відроджене життя, яке триватиме у вічності.

ПРО БОЖУ ЛЮБОВ, ПУТІНА ТА ДИЯВОЛІВ

Бог любить грішників, значить, вони не підуть до пекла. Хіба Бог може послати до пекла когось, кого Він любить? Якщо ж грішники опинились у пеклі, значить, Бог їх не любить. І ніколи не любив. Це ж очевидно, як два плус два.

З цієї причини ми не можемо й не повинні запевняти людей в Божій любові до них, коли благовістимо їм. Логіка залізна. Погодьтесь. Проте вам не здається, що це Євангеліє з дулею в кишені? Блага Вість із подвійним дном.

Ісус без проблем говорив усім людям про Божу любов до них, і це аж ніяк не означало, що пекло їм тепер більше не загрожує. Божа любов є універсальною, але це в жодному разі не означає, що всі люди тепер спасуться. Чого б це? З якого такого дива? Це працює тільки тоді, коли людина відкривається для Божої любові, відповідає на неї з вірою, довіряється їй, віддається в люблячі руки Небесного Отця. Саме такий простий зміст несуть Ісусові слова.

І саме закритість до Божої любові перетворює людину на таку моральну

потвору, як путін. Адже ж колись він був маленьким милим немовлятком, який, побачивши його зараз, викликав би у всіх нас сердечне зворушення. Як же він став таким, як зараз? Він зробив вибір: любити себе, а не приймати любов Отця чи любити інших, як братів і сестер.

Усе починається з малого – з малих виборів із раннього дитинства, які згодом переростають у фундаментальний вибір, який робить нас дияволами в тілі. Святе Письмо називає це затвердінням серця. Боже, збав нас усіх від цього!

Себаст'ян ТЕГЗА.

НАГІРНА ПРОПОВІДЬ - ЗАКОН ЧИ ЄВАНГЕЛІЄ?

Нагірну проповідь Ісуса (див. Матвія 5-7) часто вважають таким собі Законом Нового Заповіту. Чи так це?

Згадаймо, з чого починається Євангеліє. А починається воно з закликів Івана Хрестителя: «У пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!» (Луки 3:4)

А яка найдавніша назва християнства? «Дорога». Про це зокрема пише Лука в Діях апостолів: «А Савл, іще дишучи грізбою й убивством на учні Господні, приступивши до первосвященника, попросив від нього листи у Дамаск синагогам, щоб, коли знайде яких чоловіків та жінок, що тієї дороги вони, то зв'язати й привести до Єрусалиму» (Дії 9:1-2).

«Блаженні непорочні в дорозі, що ходять Законом Господнім!» — читаємо у 118-му псалмі (118:1).

А в Посланні до євреїв 10:19-20 дорогою названий Ісус: «Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою, новою й живою дорогою, яку нам обновили Він через завісу, цебто через тіло Своє».

Зрештою, Ісус Сам Себе так називав: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:6).

Це і є ключем до розуміння Нагірної проповіді Ісуса. Він не

вимагає від нас досконалості, Він дарує нам шлях до неї. Він Сам стає нашою Дорогою. Він — шлях і мета водночас.

Християнство — це шлях, путь, дорога. Суть не в тому, щоб бути бездоганим, а в тому, щоб бути на дорозі.

Ось чому «Дорога» — це інша назва Євангелія. Це життя з Ісусом.

Шлях до досконалості — це не мертва буква. Це стосунки з Ісусом та ближніми, це любов. Причому ця любов починається не з нас, а з Бога — Він перший нас полюбив.

Шлях до досконалості — це благодать, це синівство,

прощення. Ми прощаємо, бо Він перший нам простив; ми любимо, бо Він перший нас полюбив; ми даруємо, бо Він перший нас обдарував; ми служимо, бо Він перший нам послужив.

І це завжди шлях! Не вершина чи недосяжна планка, яку ми повинні і ніяк не можемо досягти, а — шлях!

Наша ціль — перебувати на цьому шляху, тобто слідувати за Ісусом, зростаючи в любові до Отця і до людей, бо це Його твориво.

Ми йдемо цим шляхом не для того, щоб Отець Небесний нас прийняв, а тому, що Він вже це зробив.

Ми докладемо зусиль на цьому шляху не для того, щоб заслужити Його любов, а тому, що Він вже полюбив нас.

Бо це не шлях, яким можна досягнути Царства, це шлях зростання у ньому. Царство саме досягнуло нас. Воно прийшло до нас як дар.

Ось чому Ісус називає Свій тягар любим і Своє ярмо легким. Це Євангеліє, а не Закон. Це шлях, а не Дамоклів меч.

Це про любов. Це про благодать. Це про дорогу свободи, якою іде не наймит, не раб, не слуга, а син. Улюблений син!

С. Т.

ПРИКЛАД ДЛЯ СЕБЕ

Часом доводилося стикатися із суперечками між віруючими (і не дуже віруючими) на тему: чия віра правильна. Чесно кажучи, у цих порожніх балачках немає нічого доброго. Бо вони якщо не порушують, то вже точно не відповідають заповіді Господній: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Івана 13:35). Про яку любов може йти мова, коли сперечальники в спробі довести істинність саме своєї «віри» доходять ледь не до екстазу і готові зробити все, «щоб вогонь зішов з неба» (Луки 9:54) на їхнього опонента?

Коли я вкотре стаю свідком цих загалом нікому не потрібних суперечок, завжди згадую слова Матері Терези: «А зробимо щось прекрасне для Господа!». І водночас спливає в пам'яті образ милосердного самарянина.

«І підвівсь ось законник один, і сказав, Його випробовуючи: Учителю, що роби мені, щоб вічне життя досягнути? Він же йому відказав: Що в Законі написано, як ти читаєш? А той відповів і сказав: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе. Він же йому відказав: Правильно ти відповів. Роби це, і будеш жити.

А той бажав сам себе виправдати, та й сказав до Ісуса: А хто то мій ближній? А Ісус відповів і промовив: Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону, і попався розбійни-

«друзять» з цією Вічною Книгою особи, які тільки й шукають приводу, щоб довести всім, що їхня віра — правильна. Адже законник теж ніби добре знав Писання, от лише не міг втілити його в життя. Чи міг, але просто не хотів?

Безумовно, добре знали Писання і священник та левит із цієї Христової притчі, але — проминули нещасного. Натомість «практичне» богослов'я виявив постраждалому не нависний і зневажений правоправними юдеями самарянин, який спершу просто «змилисердився» над понівеченим перехожим, а вже потім вжив необхідних заходів. Виходить, що милосердя важливіше за знання Біблії, точніше її текстів.

А кого з персонажів Христової притчі ви оберете як приклад для себе? Священника, левита чи все таки милосердного самарянина?

кам, що обдерли його, і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його» (Луки 10:25-30).

Що було далі — добре знають навіть, які не сильно «друзять» з Біблією. Але чи

Обирати все одно доведеться, бо інакше вам випаде грати роль понівеченого перехожого. Таке у житті часто трапляється. Причому зі «священниками» та «левитами» — теж.

Михайло ЛУКІН.

ЩО МИ БАЧИМО

Коли ми оцінюємо когось чи щось, чи ми впевнені, що бачимо все так, як є насправді?

У дев'ятому розділі Євангелія від Матвія читаємо цікаву історію. На митниці сидів митник. Дивлячись на нього, люди бачили запроданця, здирщика, негідника, що за гроші утискував братів зі свого народу, людину, варту лише презирства й осуду. А кого бачив Ісус?

Він бачив людину, яка без вагань покине все, почувши поклик Божого Сина: «Іди за мною».

Людину, яка змучилася від свого життя настільки, що покинула все, щойно її покликав Ісус. Людину, серце якої не лише шукало істину, а й було готове прийняти її — незалежно від того, яку ціну треба буде заплатити. Врешті-решт, людину, яка стане апостолом і залишить людству одне з чотирьох Євангелій.

Люди бачили

митника і грішника, Ісус — майбутнього апостола. Адивилися вони на одного й того ж чоловіка. Люди вірили своїм очам, а Ісус знав думки людини і бачив її серце.

То чи впевнені ми, що бачимо все так, як є насправді, коли оцінюємо когось чи щось своїми фізичними очима?

Виявляється, очі можуть обманювати. Тому Біблія неодноразово закликає нас не робитися суддями, не поспішати судити ближнього, не виносити вердикти і вирок.

Тож не поспішаймо давати людям оцінку. Оцінювати всіх, і нас зокрема, буде Бог. Він — Серцезнавець. Він знає кожну нашу думку, бачить кожен порух серця, чує кожне прохання. Він знає нас краще, ніж знаємо ми себе самі. І це радісна звістка.

Людмила БЕНДУС.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ — о 10 год.,
ЩОСУБОТИ — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ — о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 8 (283)
СЕРПЕНЬ 2022 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.